

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **P T.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Poštovní příhrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 7. 11. 2011, č.j.,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 24. 10. 2011 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že je státním příslušníkem, osetinské národnosti a vyznává pravoslaví. Není, ani nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Další osobní poměry popsal jednak v žádosti a jednak v protokolech sepsaných před správním orgánem. Potvrdil, že ČR je jeho cílovou zemí, chce se zde oženit, pracovat a léčit se, neboť trpí hepatitidou C. Za svého pobytu v cizině spojení se zastupitelským úřadem své vlasti nenavázal. O udělení mezinárodní ochrany žádá, protože se do vlasti za současné situace nemůže vrátit. V ČR již jednou o mezinárodní ochranu neúspěšně žádal. V případě návratu do vlasti se obává mučení a zabití. Trpí hepatitidou typu C a nedávno se nervově zhroutil po obdržení rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým byla jeho kasační stížnost v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta. Ve vlastnoručně psaných důvodech uvedl, že veškeré informace sepsal do doplnění k žádosti a připojil k němu i materiály na podporu svých tvrzení.

Doložil lékařské zprávy, návrh státního zástupce na povolení obnovy řízení ze dne 22. 3. 2011, usnesení o povolení obnovy řízení o zrušení výroku o trestu z trestního příkazu, trestní příkaz, kterým je zachován výrok o vině a škodě a zároveň je upuštěno od uložení souhrnného trestu – oba dokumenty ze dne 8. 6. 2011. Kromě informačního letáku v ruštině pro osoby trpící hepatitidou typu C předložil fotokopii článku z novin ze dne 26. 12. 1984 a 27. 12. 1984. V písemném doplnění popsal svůj život ve vlasti tak, jak uvedl v žádosti. Mimo jiné uvedl, že v roce 1979 zavinil autonehodu, měl problémy s příbuznými poškozeného a pak popisoval politickou situaci v roce 1989, kdy prezident Gamsachurdia vyhlásil v Jižní Osetii válku. Ve válce byl zabit jeho bratr, následně zemřel jeho otec, matka uprchla do Arménie k sestře dotyčného a žalobce se přestěhoval do a připojil se k osetinským vojskům. Bojoval proti Gruzíncům. Od známých ví, že na jeho hlavu byla díky jeho zapojení do boje proti Gruzii vyhlášena odměna 7.000 amerických dolarů. Sám prohlašuje, že Gruzie je pro něho nepřitelem, se kterým nikdy neměl nic společného. V roce 2006 si vyřídil pětidenní vízum do ČR, o které věděl, že byla zemí Varšavské smlouvy. Dále v doplnění popsal průběh svého předchozího řízení. Listiny, ve kterých se měl vyjádřit k souhlasu se svým návratem do vlasti a k dotazu, zda je schopen cestovat letecky, které byly podepsány gruzínským konzulem v ČR, vrátil, aniž by je vyplnil. Žádal o udělení politické, humanitární a doplňkové ochrany. Doplnil, že v ČR má přítelkyni, kterou by si chtěl vzít.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce dne 4. 5. 2006 si podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že ve vlasti byl asi od roku 1997 z důvodu své osetinské národnosti vyháněn ze své rodné vesnice gruzínskými sousedy. Naproti tomuto Osetinci mu vytýkali, že s nimi nebojoval. Poněvadž výhrůžky vůči němu neustávaly, odejel asi v roce 2002 do a i tam po nějaké době začal mít problémy s gruzínskými sousedy. V Gruzii se necítil bezpečně, proto se rozhodl svou vlast opustit. Tato žádost byla nakonec zamítnuta, a přestože podal proti rozhodnutí správního orgánu žalobu, rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 7. 2010, č.j. 29 Az 4/2010-52 byla jeho žaloba zamítnuta a mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu nebyla udělena. Soud poukázal na neexistenci azylově relevantních důvodů a situaci žalobcova onemocnění žloutenkou nepovažoval za důvod vhodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Při návratu do vlasti žalobci nehrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, jeho vycestování není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem NSS ze dne 25. 8. 2011, č.j. 4 Azs 7/2011-117. Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žádné vady, které by mohly vyvolat úvahu o jeho zrušení. Konstatoval, že žalobce neuvedl takové důvody, které by udělení azylu umožnily. Soud vycházel z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a konstatoval, že v případě žalobce mu nehrozí nelidské či ponižující zacházení ze strany státu či nestátních subjektů v zemích původu (kvůli jejich jednání). Ani mu nehrozí snížená péče o jeho zdraví, neboť sám žalobce uvedl, že se ve své vlasti na zmíněné onemocnění léčil. Krajský soud v Hradci Králové vycházel z informací o zemi původu, které shromáždil žalovaný v dostatečné míře a zároveň si zjistil, že úroveň lékařské péče v Gruzii se zlepšuje a občané s hepatitidou typu C mohou být léčeni ve specializovaném středisku v Tbilisi, i když je přístup pro většinu obyvatel pro vysokou nákladnost léčby omezen. Ze zpráv však vyplývá, že gruzínský stát je schopen hradit léčbu sociálně slabým občanům a v opravdu akutních případech, což není případ léčby hepatitidy typu C, by občanu Gruzie pomoc odmítnuta nebyla.

Tvrdí-li žalobce, že je v zemi původu považován za nepřítele a z tohoto důvodu by mu byla odepřena léčba, nepřisvědčil ani NSS, neboť sám žalobce připustil, že v zemi původu docházel do infekční nemocnice, kde mu toto onemocnění bylo diagnostikováno. Sám také

žalobce uvedl, že v Gruzii se pokoušel zbavit i své drogové závislosti, ovšem bez výsledku. Proto Nejvyšší správní soud uzavřel, že jakkoliv žalobce subjektivně zdůrazňuje, že jeho osetinská národnost by v Gruzii byla překážkou pro léčbu jeho onemocnění, objektivní zjištění tuto obavu nepotvrzují. V Gruzii byl již v roce 1999 zrušen trest smrti, takže tato obava žalobce je lichá. NSS také konstatoval, že tvrzení žalobce se v mnoha ohledech podstatně rozcházejí, ať už se jedná o sdělení, zda drogy začal užívat v Gruzii nebo jak následně uváděl v Rusku a také rozpory, kde se nakazil hepatitidou typu C, někdy uváděl Gruzii, někdy Rusko. Rozporuplné informace podává žalobce i v délce své drogové závislosti, době vlastního onemocnění žloutenkou i k tomu, kdy se o tomto onemocnění dozvěděl. Rozporný je i časový údaj o smrti jeho otce a z těchto důvodů mnohá tvrzení žalobce postrádají věrohodnost a jsou spekulací ve snaze docílit pro sebe výhod. Žalobci v případě návratu do Gruzie nehrozí uložení nebo vykonání trestu smrti, ani mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. V zemi neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt, tudíž nelze předpokládat vážné ohrožení života žalobce nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí těchto situací. V předchozím řízení dospěl soud k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle výše uvedených ustanovení zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného, pokud žalobci doplňkovou ochranu neudělil, bylo správné.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 11. 2011, č.j., bylo rozhodnuto, že opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu). Zároveň bylo rozhodnuto, že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že byly naplněny předpoklady pro rozhodnutí dle těchto ustanovení.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí. Je pravdou, že podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Má za to, že správní orgán v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil ust. § 3 a § 50 odst. 2 a odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. – správní řád, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevedl azylové řízení tak, aby posílil jeho důvěru ve správnost jeho rozhodování. Napadené rozhodnutí nepovažuje za přesvědčivé. Je přesvědčen, že skutkový stav věci neodůvodňoval použití ust. § 10a písm. e) zákona o azylu tím, že nepřihlížel faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v § 12 zákona o azylu. Má za to, že splňuje zákonné podmínky tohoto ustanovení, resp. minimálně pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Žalovaný nerozhodl o tom, zda v jeho případě je na místě použití pravidla non – refoulement. Nezabýval se otázkou, zda by byl po návratu do své země na životě nebo svobodě ohrožen. Vzhledem k tomu, že žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící v jeho prospěch, navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, neboť je přesvědčen, že po svém nuceném návratu do Gruzie by byl ohrožen na zdraví, svobodě i životě. Zcela jistě by byl minimálně uvězněn. Odvolal se na zprávy, že během roku počet úmrtí ve věznicích stoupl, zemřelo 100 vězňů ve srovnání s rokem 1992 v roce 2006. Většina smrtí byla zapříčiněna nedostatečnou zdravotní péčí a zdravotními problémy. Věznice jsou v Gruzii přeplněné, což vede k porušování lidských práv.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 29. 12. 2011 a 22. 3. 2012 navrhl zamítnutí žaloby, neboť žalobu považuje za nedůvodnou. Žaloba nezpochybňuje napadené rozhodnutí,

nesrovnalosti ve svých výpovědích oproti prvnímu řízení chtěl vysvětlit až v rámci druhého pohovoru. V případě žalobce se jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž je zřejmé, že důvody svého odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu mění. Nově uváděné skutečnosti jsou spojeny s obdobím před podáním jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by se však o nich dříve zmínil a spojoval s nimi svou obavu z možného návratu do vlasti. Žádná objektivní skutečnost nebránila žalobci o těchto důvodech a obavách před správním orgánem hovořit, přičemž za takovou skutečnost nelze považovat ani jeho vysvětlení k žalobě, že ČR považoval za komunistickou zemi a nevěděl, jak Ministerstvo vnitra ČR zaregistruje. Žalobce byl řádně poučen, že je povinen předložit všechny důvody, které jej vedly k odchodu ze země a rovněž byl v souladu s § 19 odst. 2 zákona o azylu informován o povinnosti správního orgánu dbát na ochranu osobních údajů. Přesto však výsledek předcházejících řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze zvrátit pouhým doplňováním či pozměňováním důvodů po zjištění, že tyto původně uváděné důvody k úspěchu nevedly. Tento způsob nelze jinak než považovat za účelový a z hlediska smyslu zákona o azylu akceptovat. Žalobce v současném řízení neuvedl žádné nové skutečnosti, které by správní orgán byl povinen znovu meritorně posuzovat, proto shledal naplnění podmínky stanovené v § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o žádosti podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. V případě žalobce nenastaly žádné okolnosti oproti předchozímu řízení, kvůli kterým by mu nyní doplňková ochrana měla být udělena. Proto žalovaný posoudil žalobní námitky žalobce jako nedůvodné.

Krajský soud v Brně přezkoumává napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těchto hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a odst. 2 věta první s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění – soudní řád správní, neboť soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. V tomto případě žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání, žalobce se po poučení v doručené výzvě ve stanovené lhůtě nevyjádřil, proto platí domněnka, že s tímto postupem souhlasí.

Soud vycházel z výše citovaných zjištění o dříve podané žádosti a dále ze správního spisu žalovaného. Bylo zjištěno, že žalobce si podal opakovanou žádost, je státním příslušníkem,, národnosti a vyznává pravoslaví. Není, ani nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Další osobní poměry popsal jednak v žádosti a jednak v protokolech sepsaných před správním orgánem. Potvrdil, že ČR je jeho cílovou zemí, chce se zde oženit, pracovat a léčit se, neboť trpí hepatitidou C. Za svého pobytu v cizině spojení se zastupitelským úřadem své vlasti nenavázal. O udělení mezinárodní ochrany žádá, protože se do vlasti za současné situace nemůže vrátit. V ČR již jednou o mezinárodní ochranu neúspěšně žádal. V případě návratu do vlasti se obává mučení a zabití. Trpí hepatitidou typu C a nedávno se nervově zhroutil po obdržení rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým byla jeho kasační stížnost v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta. Ve vlastnoručně psaných důvodech uvedl, že veškeré informace sepsal do doplnění v žádosti a připojil k němu i materiály na podporu svých tvrzení. V písemném doplnění popsal svůj život ve vlasti tak, jak uvedl v žádosti. Mimo jiné uvedl, že v roce 1979 zavinil autonehodu, měl problémy s příbuznými poškozeného a pak

popisoval politickou situaci v roce 1989, kdy prezident Gamsachurdia vyhlásil v Jižní Osetii válku. Ve válce byl zabit jeho bratr, následně zemřel jeho otec, matka uprchla do Arménie k sestře dotyčného a žalobce se přestěhoval do a připojil se k osetinským vojskům. Bojoval proti Gruzíncům. Od známých ví, že na jeho hlavu byla díky jeho zapojení do boje proti Gruzii vyhlášena odměna 7.000 amerických dolarů. Sám prohlašuje, že Gruzie je pro něho nepřítelem, se kterým nikdy neměl nic společného. V roce 2006 si vyřídil pětidenní vízum do ČR, o které věděl, že bylo zemí Varšavské smlouvy. Dále v doplnění popsal průběh svého předchozího řízení. Listiny, ve kterých se měl vyjádřit k souhlasu se svým návratem do vlasti a k dotazu, zda je schopen cestovat letecky, které byly podepsány gruzínským konzulem v ČR, vrátil, aniž by je vyplnil. Žádal o udělení politické, humanitární a doplňkové ochrany. Doplnil, že v ČR má přítelkyni, kterou by si chtěl vzít.

V prvním případě jeho žádost o mezinárodní ochranu skončila neúspěchem z výše popsanych důvodů. V projednávaném případě žalovaný odůvodnil své rozhodnutí tak, že popisování poměrů v Gruzii a jeho potíže v zemi původu byly účelově upraveny a bylo mu vytknuto, že přes poučení se v prvním řízení o důvodech žádosti nezmínil, neboť tehdy se zmiňoval pouze o problémech s Gruzínci pro svou osetinskou národnost nebo i s Osetinci, protože se nezapojil do boje proti Gruzínům. Ze správního spisu bylo zjištěno, že nově uváděné skutečnosti jsou spojeny s dobou před podáním jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalobce se o nich dříve nezmínil, ač žádná objektivní skutečnost nebránila žalobci o těchto důvodech a obavách před správním orgánem hovořit. Správní orgán tedy jednání žalobce posoudil jako účelové a s ohledem na předchozí rozhodnutí v prvé žádosti neshledal ani tentokrát důvod opakovaně posuzovat jím prezentované důvody, když v podstatě se o nové skutečnosti, které by zakládaly nutnost nového posouzení v podstatě novými skutečnostmi nebyly, a které by nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Již v předchozím řízení žalovaný objektivně posoudil veškeré obavy žalobce týkající se jeho odchodu ze země a jeho neochoty se tam vrátit. Ani Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro revizi postupu správního orgánu v prvním případě. Proto jeho další žádost zamítl.

Krajský soud při posuzování žalobních námitek vyšel z toho, že pro věcné posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu je třeba, aby žadatel tvrdil nové skutečnosti či zjištění. Ztotožnil se se žalovaným v tom, že žalobce v novém řízení netvrdil v podstatě žádné nové skutečnosti, které by vyžadovaly opětovné věcné posouzení jeho žádosti. Soud odmítá argumentaci žalobce, že v ČR žije s přítelkyní a chce s ní žít nadále, neboť v žádném případě se toto tvrzení nemůže posuzovat jako prostředek k legalizaci pobytu. Žalobcem tvrzené skutečnosti, které jej měly vést k opuštění Gruzie, byly již posouzeny v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany a v jeho tvrzení byly vždy shledány rozporny.

Krajský soud neshledal pochybení v úvahách žalovaného ve vztahu k případnému návratu žalobce do země původu. Jak bylo již konstatováno Nejvyšším správním soudem, žalovaným byly zjištěny všechny skutečnosti týkající se poměrů v Gruzii a nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Soud neshledal vadnými ani úvahy žalovaného ve vztahu k případnému návratu žalobce do země původu. Na závěr konstatuje, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. května 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová